

מסורת הש"ס

לא תעיל לו: (ט) מיר מב, א כלס פיי מיר: (ח) תעיל לו: (ז) מיר ליר.

הגרות הב"ח

(א) נבי' דהשפס לוא מוחא הוא כיון: (ב) שם ליכא גיולה בביה או דלמא: (ג) ר"ה דיה מית ובי' ומרדח יפה ובי': (ד) באר' נבי' אלו כלים מליין:

מוסף רש"י

ותבא חונא. כלומר מתיב מנא שלו המטייענן סתא ודושיין כו'. גול חמיץ ועבר עליו הפסח אומר לו. לנגול הרי שלך לפניך. כעין מוח שיהא. דהקא שפלי ניכר הוא כע"כ (ט) ונגול שפלי לו אמו עמלו וקרינא בה והיכי את הנגולה אשר נגול שפרי לא נשמה גיטיין (ג) :

ועוד דקמשי ליה כשעמד בדין קודם מימתו והך העמדה מאי מהני הרי כבר נשבע ולא הויה דהא חוקמינן דלא הויה זב והויה נזו ועוד דקמשי כשעמד בדין מכלל דעד השתא נשלא עמד בדין והא נשבע הוא ואביו מכלל דנביד הוא הלך ל"ג ליה. וה"ג אי הכי חומש נמי משלם א"ר הונא כו' אי הכי ממון גמור הוא וחומש נמי לשלם: לפי שאין משלמין חומש על כסירם שעבוד קרקעות. דחומש אמאי קאמי חשבוטא לאו שבוטה היא דק"ל שבוטות (דף מב:) אין שנבעין על הקרקעות והאי כן כי אשתבע כבר לה שעבוד הקרקעות דלא לא משום אחריות נכסים לאו עליה רמיא לשלומי: רבא אמר. לעולם נגולה קיימת ודקשיא לך ולחייבי הן חומש על שבוטות עמלו כיון דהויה זב כההיא דקפילא שממון אביו נתון זב מופקדת ביד אחרים וגולה זו כבוטה דבי אשתבע האי בקושטא אשתבע (א) ולא מימא שניקרא אשתבע דמסכתא (לעיל) ומגן כמס' שבוטות (דף טו:) וחייבים על זדון השבוטה ועל שנגמה עס זדון הפקדון ואין חייבין על שנגמה גירדאמי כי הפסח דליביה אפקיה: לא שנו אלא שאין. אומה חיי פרוטה קיימת מן הגיולה עמלה וחיי פרוטה הוא דמחייב ליה ולא ממונה איכא אבל אם קיימת היא מן הגולה עמלה כרין לין: חיישין שפא שייקר. ומעמוד על הפרוטה: חייב לפסוד לו. אגודה אחרת ואע"פ דהשתא לא שפא פרוטה כיון דנשבע גיולה היא שזה פרוטה בעי להאדורייה ולהוליקה אחריו: ופנא פנא. תנא דין קיימתו: שגילת. אחת מהשמים ששייר: ונשרה הפניה מהו. הוי גיולה או לא: אמר ליה רב אחא רבינא נזיר שגילת. כל השערות אחת אחת קמנענא ליה במתיה. כלומר הא דלא גיולה הוי כיון ששבעה שנה נגלה האי שיעור הויה שיעור גיולה וגיולה אחת ואע"פ דנשרה שניה גיולה הוא: ששורה אחת. ששבעה נגלה אין כאן שיעור גיולה: ה"ג מי אמרינן השפס מיהא ליכא שיעור: חביב שניקבה ופסחיה שמריס. ונמטה ע"פ ארובה (א) וממרחק יפה כבינומיה וטומאה בבית מלל על העליה כולה מלגל בה שום טומאה דקיימת שמריס סמימה היא ולא שטלו ביה טומאה כמסקת כלס כפרק (ו) ואלו מליין: אגף. לשון מנופה. אגף חליה היה זה תמיהה שיעור נקב לטמא וכלי המקבל טומאה אינו חוץ כפני הטומאה ואגף כביט חליה מהו מי אמרינן השתא מיהא ליכא שיעור נקב או דלמא הא לא פסח שיעור סמימה: פקקה בזמורה. ואין שם שמריס: עד שיעור. כביט מן הצדדין של זמורה לפסחיה היטב: נשבע

הגולל עצים פרק תשיעי בבא קמא

קה.

עין משפט
גר מצוה

אמר רבא גולל שלש אגרות בני פרוטות והוולו ועפרו על שתיים חייב להחזיר לו אחרת. פי' אם ישנה בעין מחזיר אותה ואם לאו משלם ליה שזה פרוטה כמו שהיתה שזה נשעת הגיולה והוא הדין בנחת שגולה והחלה שמחזיר לו אגודה או דמיה אלא רכומא נקט דלפילו בשלשה דקיים מלות השנה כדמרי אפי"ה חייב להחזיר לו אחת אפי"ג דמיה ומנא פונא דמיימי לא משמע מינה אלא היכא דגולל אחת והחלה דהסיא דמיה לגולל חמץ ועבר עליו הפסח היא רכומא דג' קאמר רבא מסכתא ומדנקט והחלו משמע דפשיטא ליה דלס גולל ג' אגרות שוות שמי פרוטות והחזיר לו כ' מהן דלא מיימי להחזיר לו שלישות כיון דמעיקרא נשעת גולה לא הוי ממונה ולשפא תייקר לא חיישין: ה"ג בעי רבא גולל ב' אגרות כפרוטה והחזיר אחת מהן מהו פי' אפרי' והשתא מיהא ליכא גיולה בביה או דלמא הא לא אהדר גיולה ול"ג הא דגרבס כספריס הוקרו ועמדה כו': מצות השבה אין כאן. נראה דלא בעי למפשט אלא דלא מעבד מלות השנה ומלות השנה מיהא לא קיים: מצות גי'וח אין כאן. ומעבד מלשמות יין ומלגטמא למתים כאלו לא גילה כלומר כמ"ד גי'וח מעבד דלמך יתמה הנזיר יין אחר כולם אפי"ג לפנין מזהו קאמר דלא קיים מלות גי'וח ואליצא ד"עי דפלוגמא היא בזמור דפי' ג' מינין (דף מו:) הרי' אפרי' חבית שנקבה ופסחיה שפריס בל. מה שפריס כקונטרס חבית שנתנה ע"פ ארובה ומלל על העליה אין נראה דהיא משנה דמיימי כמקור חבית שנקבה היא כמס' כלים כפ"י (מ"ו) דמשמע דמיימי להליל מה שנתנה אס היא כהל המה דאי הוה מיימי ע"פ ארובה היה לו לשנות במס' אהלות ועוד דלשון הללה לא הוה משמע הכי דה"ל למימר חוללת ונראה לפיכך דלמירי חבית המוקפת למיד פמיל שאין טומאה נכנסת בה כהל המת ונקבה ככונס משקה דהכי הויה שיעורא כדלמך במס' כלים (פ"ט מ"ח) ופסחיה שמריס מלל על כל מה שנתנה והא דלמך בסוף המלצה (שנת דף טו.) ולענין למיד פמיל עד שיפחת רובו היינו כסמומה שאס נקבה ופסחיה הוי שם כלי עליה עד שיפחות רובה דלא לא מהני לה סמימה דהוי כאלוכלים שגיבגלן כביט כיון דאין שם כלי עליו ולא כמו שפ"י כקונטרס בהמלצה ולענין למיד פמיל עד שיפחת רובו דכלי חרס דרך נקיבו עד שיפחת רובו כדמוכח במסכת כלים כפרק שלשה דשיעורו ככונס משקה וכן משמע בההיא שמיבא חסם כקונטרס נתנה קדירה ע"פ ארובה דלמך כ"ש הכל טומאה ככונס משקה ואפילו כ"ה לא מטהרי אלא עליה אבל קדירה טומאה אלתא

קלב א מיי פ"ח מהל' גיולה ופ"ח הל' די ופ"ח מהל' שבוטות הלס ג ד שפס לאין רה ופ"ח ע"ג: קלב ב מיי פ"ח מהל' גיולה ואפ"ה הלס יא פמיל ע"ג ע"ג ע"ג ק"מ פ"ח שפס ע"ג: קלב ג מיי שם פ"ח הלס ו פמיל שם טושיע ח"מ פ"ח שם ע"ג: קלב ד מיי שם טושיע שם ע"ג: קלב ו מיי פ"ח מהלס מירוח הלס ו: קלב ז ח מיי שם הל' ו: קלב ח ט מיי פ"ח פ"ח מהלס טומאה מה הלס ע: :

עומאה נכנסת כמכו ככונס משקה: אגף חציה. מימה היכי דמיה הך בעיה להך בעיות דלעיל דכיון דגף אין כאן נקב ולמה לא חויעל דקמיה דמ"ל אס לא נקבה מעולם אלא כן ומ"ל שאגף חציה [ועוד] מימה דהכא אמר כסמומה שמריס שמה סמימה וכספ"ק דיבמות (דף טו:) אמרינן חבית של זמרים מנוגלגים כ"ש אומרים אין לביה ליקב ומוריס שאס נקבה ופסחיה שמריס שפא טמורה י"ל דהתם ודאי לענין הכשר מקמתא לא ניחא להו לבעלים כמה שיוזא ממנה כיון שנקבה אף על פי שסמומה שמריס לאו סמימה מעלימא היא אבל לענין להליל טומאה היא סמימה מעלימא:

ושמאל